



De ondernemingsraad viste achter het net

Zelf noemden zij zich een apparatenfabriek. Maar eigenlijk was dat niet terecht. De apparaten kochten ze in Azië. Hier werden ze verkocht en bij de klanten geïnstalleerd. En vervolgens werd met de klant een servicecontract afgesloten voor het lopende onderhoud en het oplossen van storingen. Daarmee bestond het personeelsbestand grofweg uit drie groepen: de installatie- en onderhoudsmonteurs, de verkopers en het administratieve en facilitaire personeel. Alleen die laatste groep werkte permanent vanuit het kantoor in Nijmegen, waarvan het huurcontract bijna afliep. De overige werknemers waren ambulant, kwamen een keer per week op kantoor en werkten verder direct vanuit huis.

De onderneming was ook net van eigenaar veranderd. Dat wil zeggen dat de directeur-grootaandeelhouder zijn aandelen had verkocht aan een investeringsmaatschappij. Die investeringsmaatschappij had de aandelen niet direct zelf gekocht maar had daartoe een Holding opgericht die de aandelen had overgenomen. De plannen waren ambitieus. Minimaal verdubbeling van de omzet en marktleider worden. Dat zou kunnen door autonome groei, maar vooral door een of meer concurrenten over te nemen.

En daar begon meteen de discussie. Want de ondernemingsraad gaf aan bij een overname een adviesaanvraag te verwachten. En de investeerder bestreed dat. Immers, zo stelde hij, niet jullie BV c.q. onderneming vestigt bij overname de zeggenschap over de aanwinst, dat doet de Holding. En jullie zijn niet de ondernemingsraad van de Holding. En de ondernemingsraad kon hoog springen en hij kon laag springen, iets roepen over toerekening en medeondernemerschap, maar de investeerder liet zich niet om praten. “Jullie zijn pas aan de beurt als we bedrijven gaan integreren”.

Een tweede overname kwam sneller dan gedacht. De gesprekken bleken al in een veel verder stadium dan gedacht. En nu de koop toch was beklonken kon het geen kwaad om de ondernemingsraad inzage te geven in de koopovereenkomst. Dat kon immers van belang zijn bij de komende integratie waarvoor de ondernemingsraad inmiddels een adviesaanvraag had ontvangen. En toen kwam de aap uit de mouw.

Na lang studeren op het lijvige boekwerk ontdekte de ondernemingsraad dat ze voor een voldongen feit stonden. Ook de concurrent werd van een directeur-grootaandeelhouder gekocht. Maar uit de overeenkomst bleken nog een paar dingen. De investeerder kocht wel de onderneming, maar niet het vastgoed waarin de onderneming was gevestigd op een bedrijventerrein in Den Bosch. Het gebouw bleef eigendom van de verkoper die ook nog een huurcontract kreeg van 25 jaar. Een gebouw dat groot genoeg was om al het personeel uit Nijmegen te huisvesten. Als die na de integratie meegingen althans. Bovendien stond in de overeenkomst dat de verkoper de komende vijf jaar, tot zijn pensioen, zou aanblijven als bestuurder van de nieuwe onderneming. En wat valt er dan nog te adviseren over de vestigingsplaats na integratie en over het aanstellen van een bestuurder. Het was duidelijk, de ondernemingsraad had achter het net gevestigd.



Wie achter het net vist zal geen vis eten. En dat is jammer want vis kan erg lekker zijn. Vooral als je de vis met Dabu Dabu opdient. Een recept afkomstig uit Sulawesi. Marineer flinke moten kabeljauw een kwartier in een mengsel van het sap van 2 citroenen, een eetlepel zonnebloemolie, peper en zout. Leg ze dan in een ingevette schaal en zet die een kwartier in een op 220 graden voorverwarmde oven.

Voor de Dabu Dabu neem je 5 tot 7 lomboks (wil je het pittiger neem je rawit) die je schoon maakt en van pitten ontdoet. Snij ze vervolgens aan kleine ringetjes en meng die met 2 flinke gesnipperde sjalotten en een aan kleine stukjes gesneden vleestomaat. Maak de Dabu Dabu een dag van te voren aan met het sap van één citroen, een scheutje olie, peper en zout.

Ingrediënten
Een paar flinke moten kabeljauw
2 à 3 uitgeperste citroenen
Een flinke vlees tomaat
2 à 3 sjalotten
5 à 7 lomboks
Zonnebloem olie
Peper en zout